

CO KDYBY

Již dlouhá staletí se lidstvo straší předpovědmi o konci světa. I v knize knih je tomuto tématu věnována kapitola Zjevení, kde je celá záležitost popsána velmi plasticky. Nikdo neví, zda svatému Janovi náhodou nešplouchalo na maják, ale jehovisté podle něho vypočítali, že to svět už má za pár. Konkrétně do chvíle, kdy jej opustí poslední občan, který se narodil za první světové války. Pak přijde konec pro všechny, kteří nežili přesně podle předpisů jehovistů, a naopak nastane tisícileté království na zemi pro jehovisty. Děsivá představa. Představte si strávit s nimi tisíc let.

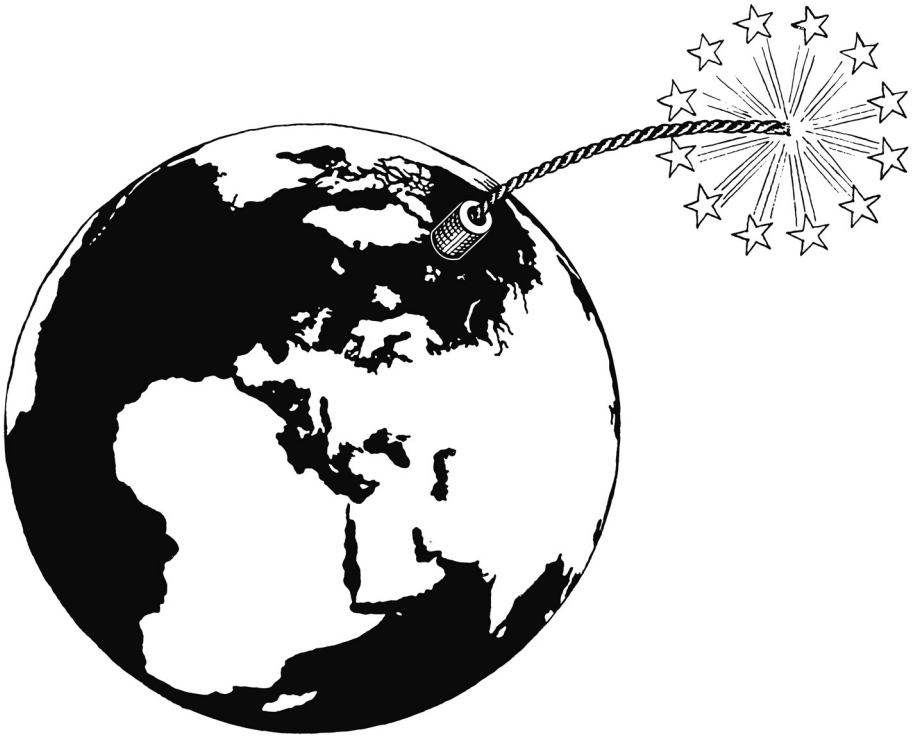
Velmi paměťhodný termín je i 21. 12. 2012, který nám zanechali staří Mayové.

Vzhledem k tomu, že mnoho takových dat projde bez málerů, jako například s jistotou očekávaná apokalypsa v roce 1000 našeho letopočtu, zas tak moc bych se neplašila.

Ale co kdyby? I současní klimatologové srší pesimismem.

O tom, jak by to mohlo probíhat, panuje mnoho různých představ. Výbuch supersopky nebo náraz asteroidu do Země. To je varianta, kterou bychom mohli ustát pouze ve vlastní malé kosmické lodi na oběžné dráze.

Také se mohou předvést některé nejmenované totalitní režimy a nechají vybuchnout jaderný arzenál, který si na sebe lidstvo zodpovědně připravuje. Pak by záleželo na rozsahu, ale

v podstatě by to bylo podobné výbuchu supersopky. Dost dlouho by byla většina zemského povrchu neobyvatelná. Snad by se dalo žít na Velikonočním ostrově.

Nastala by nukleární zima a jediné, co by nám možná mohlo pomoci k přežití, je zabarikádování se s kvalitním otvírákem na konzervy v nejbližším supermarketu, když jsme odtud předtím vyhodili vše podléhající zkáze. Jenže tenhle nápad bude mít kde kdo. Ale ti, kterým se podaří přežít dejme tomu prvních deset let, budou stejně potřebovat vědět, jak žít dál beze všeho, co shrnujeme pod pojem civilizace. Jednou je to v tom supermarketu buď přestane bavit, nebo konzervy dojdou a oni vylezou ven.

Nicméně tyto druhy Armagedonu by opravdu nenechaly lidstvu moc šancí na přežití. Pravděpodobně bychom, až na členy vlád jednotlivých zemí, kteří by byli zakopáni hluboko v komfortních bunkrech, následovali dinosaury.

Naštěstí může nastat nějaká jiná katastrofa, která nechá přírodu přece jen v použitelném stavu. Třeba přijde mimořádně silná sluneční bouře a kleknou všechny sítě. Mimo kolapsu internetu nastane i blackout a všechny infrastruktury přestanou fungovat. Naše civilizace propadne chaosu a my se budeme znovu učit základní věci, které byly pro naše předky běžným denním chlebem, abychom si zajistili nutné životní potřeby. Podobně by to mohlo dopadnout po velmi silném zemětřesení bez vulkanických doprovodných jevů.

Hodně jsem při takových katastrofických předpovědích přemýšlela, co bych dělala, abych přežila já i moje rodina. Vzpomínala jsem, co mě učila moje babička, co jsem kde četla, a rozhodla jsem se to shrnout do stručné knížky. Třeba ten konec světa opravdu bude a pak by se to mohlo někomu hodit. Nebo nebude, ale občas narazíme na něco, o čem už nám chybějí znalosti a nevíme, co s tím. Nedávno jsem četla v nějaké diskuzi

na internetu, že si někdo na poli ukradl řepu cukrovku a pak nevěděl, jak ji jíst. Nakonec se našel někdo, kdo poradil, ale může se stát, že nebudeme moci internet zapnout. Nebo najdete v téhle knížce ještě něco, co se vám bude hodit i dnes, kdy je civilizace relativně v pořádku. Přejeli jste někdy zajíce a nevěděli co s ním? Nebo husu?

Dokonce jsou mezi námi i tací, které naše civilizace unavuje a chtějí se na ní stát nezávislími. Váhají, protože si nejsou jisti, co to obnáší. Zde mohou najít mnohou inspiraci.

Nemám ambice popsat úplně všechno, to by byla velmi tlustá kniha. Budu se snažit dotknout všech možných aspektů života a bude na vás, abyste si podrobnosti dohledali sami v literatuře nebo na internetu – ještě stále funguje.

Kdyby se přece jen něco stalo, nezoufejme. Na všem se dá najít leccos pozitivního. Televize už nás nebude nudit hloupostmi a můžeme přestat držet redukční diety a chodit do fitka, protože nejpozději do roka budeme velmi štíhlí a svalnatí. Jestliže teď nejste, potěším vás. Babička říkala, že až tlustí budou hubení, hubení budou studení.

A váš partner nebude trávit čas ukradený rodině v hospodě a vaše partnerka nebude běhat po obchodech a ve velkém nosit domů kabelky a botičky. Žádné totiž nebudou. Hospody, obchody, botičky ani kabelky.

* * *

Jindřich sundal brýle a pomalu a pečlivě je vyčistil. Znovu si je nasadil. Lekl se. Celý život měl ve zvyku počítat s tím nejhorším. Už od dětství měl takovou zkušenost. Když se mu mohlo něco přihodit, vždycky se to stalo.

Matně si vzpomínal, že sem tam zaslechl v rádiu, jak se probírá téma nějaké katastrofy, která zničí veškerý život. A jest-

li to tolikrát prošlo, nakonec k tomu jednou dojít musí. To je prostý počet pravděpodobnosti.

Proč jsem si tu pitomou knížku kupoval? Cestou z práce na něj na stánku u metra zaútočil lákavý titul *Konec civilizace*. Miloval sci-fi, tak se těšil, jak stráví klidný večer s Aldousem Huxleym, a vybaflo na něho tohle. Jak přežít! Ta jeho rozržitost...

Odhodil knížku na stolec titulem dolů a pustil si televizi. Jaké hlouposti? Vždyť v televizi je tolik skvělých detektivek. Byl to Jindřichův soukromý život. Někdy měl pocit, že někteří detektivové jsou členy jeho domácnosti, a dělal si starosti, když některý díl končil a nechal hrdinu v problémech.

Sledoval bleskovou střelečku, ale nějak se nemohl soustředit.

Kolik let už uběhlo od konce té první světové? Je konec ledna 2012. Počítat uměl dobře a rychle. Byl to jeho koníček. Jasně. 92. Nedávno slyšel v televizi, že stoupá počet stoletých. To je docela dobré.

Ale uteče to. Měl dojem, že posledních patnáct dvacet let se jen mihlo. A těch pět let od smrti matky, jeden den jako druhý... Jako by to bylo včera.

Takže nezbyvá moc času. A ten dřívější termín... Jsem hubený!

Návrat do minulosti. Zamyslel se. Co vlastně potřebuju, říkal si. Televizi. Auto stojí pod okny, vyjel jsem naposledy před měsícem, asi tak. Pro novou televizi. A pro televizi potřebuju elektřinu.

To nepřežiju, pomyslel si.

Zvedl se a šel se kouknout do koupelny, kolik má ve skříňce inhalátorů, které pravidelně užívá proti svému astmatu. Otevřel skříňku. Pomalu se mu začínalo dělat divně kolem žaludku. Nebo je to srdeční slabost? Zpotily se mu ruce. Jen

čtyři lahvičky! To je maximálně na dva roky, když bude hodně šetřit. Hned zítra musí k doktorovi.

Pomaloučku zavřel skříňku a uviděl se v zrcadle. Překvapil ho vykulený výraz a zdálo se mu, že chuchvalce jemných vlásků nad vysokým čelem má ještě rozježenější než obvykle. Ale jinak byl spokojený. Šedivějící skráně považoval za zajímavou a pleš za znak mužnosti, neboť se kdesi dočetl, že vypadávání vlasů u mužů způsobuje vysoká hladina testosteronu.

Vrátil se do obýváku a opatrně zvedl odhozenou knížku.

VAROVÁNÍ

V této knížce popisují některé věci, které existovaly a existují i dnes, ale pokrytecky se o nich nemluví, aby citliví milovníci vepřové pečeně nebo krásných kožichů neměli špatný pocit. Jsou zde návody, jak porazit hospodářská zvířata nebo si něco ulovit v lese.

Předpokládám, že milovníci zvířat budou omdlávat a vyzývat k veřejnému lynčování. Nic proti, i když to by se mi asi nelíbilo, ale možná kdyby měli fakt hlad, tak by názor pozměnili. A pak, pokud nejsou zapříisáhlí vegetariáni, jistě akceptují, že i dnes se zabíjejí zvířata, aby se jejich kotletky a vnitřnosti objevily na pultech obchodů a my si z nich mohli udělat nějakou úžasnou žranici. Jenom to nevidíme, natož abychom si museli to zvířátko sami zabít.

Bezpečáci a pedanti se nejspíš také budou ošívát, ale všechny návody, které zde uveřejňuju, předpokládají v mnoha případech improvizaci ve velmi neideálních podmínkách.

A co teprve lékaři! Těm by se tato knížka vůbec do rukou dostat neměla.

V případné nehostinné budoucnosti budeme zkrátka improvizovat, improvizovat a co ještě? Improvizovat.

* * *

Improvizovat! Máloco Jindřich tak nesnášel. Návody všeho druhu byly jeho oblíbenou četbou. Většinou pomohly, i televizi si zapojil sám. Jak na to byl hrdý! Pravda, zapomněl strčit do dálkového ovladače baterie, ale i tento problém nakonec vyřešil. Na straně 3 v manuálu to bylo jasně napsané. Nechápal, jak to mohl přehlédnout.

Maso znal z talíře v závodní jídelně. Ano, ano, to je jasné, že nejdřív běhalo někde po dvoře. Představil si pěkné bílé kuře, jak stojí na stole. Dívalo se na něho úplně tupě a co chvilku cuklo hlavou, aby se na něho mohlo kouknout z trochu jiného úhlu. Pak pokrčilo nožky a zatřepalo ocáskem. Když seskočilo ze stolu, vedle talíře po něm zůstalo –

Dobrá. Nebudu jíst maso.

Četl dál.